

Міністерство освіти і науки України
Департамент освіти і науки Кіровоградської облдержадміністрації
Кіровоградська Мала академія наук учнівської молоді

Аналітичне есе:

**“Здається, криза витягає на поверхню як найкраще, так і найгірше з того,
чим людина є і чим вона може бути”**
**Євгеній Осієвський стаття «Шість кішок, тридцять людей і чотири міни. Два
тижні в окупації під Києвом».**

Автор:

Мойса Анастасія Петрівна,
учениця 9 класу
Івангородської філії
комунального закладу
«Олександрівський ліцей №2»
Олександрівської селищної ради
Кропивницького району
Кіровоградської області

Науковий керівник:

Бойко Світлана Миколаївна, вчитель
зарубіжної літератури
комунального закладу
«Олександрівський ліцей №2»
Олександрівської селищної ради
Кропивницького району
Кіровоградської області

Кропивницький 2024

«Здається, криза витягає на поверхню як найкраще, так і найгірше з того,
чим людина є і чим вона може бути»

Сьогодні на моїй землі іде люта війна, важке кровопролитне протистояння з нещадним східним сусідом. Не знаю, чи слово «криза» підходить для характеристики того часу, в який ми живемо, але, як і будь-яке загострення в суспільстві, сьогоднішні події, як лакмус, проявляють справжнє лице кожного. І хоч війна – це трагедія, яка завдає багато бід, але вона показує внутрішню сутність кожного, розкриває хто є хто. Сьогодні демонструє справжнє обличчя людей: їхню жадібність, жорстокість та бездушність, бажання поживитися не лише за чийсь кошт, але і ціною життів багатьох невинних. Мародери, користуючись ситуацією, крадуть та руйнують все довкола, незважаючи на страждання інших. Нехтують людством та людяністю. Їх не можна навіть назвати людьми, адже вони користуються чужою бідною заради власної вигоди.

Сьогодні, коли я гортаю стрічку новин, буваю дуже засмученою, а іноді моє серце обливається кров'ю. Хтось зраджує землю своїх предків та продається за копійки, передаючи ворогові цінну інформацію. Хтось вчиняє реальні дії, направлені проти наших військових. Останнім часом з'явилася ціла низка повідомлень про підпали автомобілів наших захисників. Вдумайтесь: це відбувається в той час, коли вся країна від малого до старого збирає кошти для потреб ЗСУ, у тому числі й на автомобілі. Та найстрашніше і найобразливіше мені стає, коли читаю про наших можновладців, які державні кошти витрачають так хитро, що велика їхня частина потрапляє їм у кишені... Ось остання новина: у Київській області посадові особи, ввійшовши у змову з органами державної влади та місцевого самоврядування, змогли украсти бюджетних коштів на суму майже 400 мільйонів гривень. Так вони будували укриття у школах! Якому ж це треба бути цинічному і бездушному, щоб наживатися на тому, що може зберегти життя і здоров'я дітям. Вони на словах розказують, як піклуються про нас, а самі фактично нас убивають.

Але добре, що не всі такі. Війна виявляє не лише зло, але й добро. Показує, що є люди, які здатні на самопожертву, які піклуються не про власне благополуччя, а думають про інших. Рятувальники та лікарі, військові та

волонтери, журналісти та добровольці – вони кожного дня ризикують заради того, щоб ми жили на своїй землі, у вільній країні. Серед моїх знайомих немає жодного, хто б хоч дешицю не задонатив на ЗСУ. Навіть діти долучаються до цього. У моїй школі неодноразово організовувалися ярмарки, добродинні акції, добровільні збори і коштів, і речей чи смаколиків для наших захисників. Багато випускників моєї школи сьогодні нас боронять, за що ми їм щиро вдячні. При кожній нагоді ми передаємо їм свої листи та малюнки, обереги, зроблені власноруч.

Дивлячись на це, я можу сказати, що війна – це не тільки руйнування, кров, смерть, страждання, це і час, коли можна побачити, хто чим дише. Він показує, що є темрява, страшна і безпросвітна, але є і світло! Саме у цей час все-таки більше проявляється в людях найкраще, а не найгірше. І дійсно, сьогодні якнайяскравіше видно, «чим людина є і чим вона може бути».

А оскільки саме у кризові часи мова іде про виживання не лише окремої людини, а і всього народу, нації, держави, то можна зробити висновок, що питання існування нашої нації в руках кожного з нас. Адже чим більше в українській людині буде якнайкращого і чим менше в ній буде якнайгіршого, тим більше шансів у нашого народу продовжити своє існування на планеті Земля. Виживають найміцніші, найдостойніші, найкращі! Тож мова про кризу як лакмус для виявлення і позитиву, і негативу в усіх і окремо в кожному приводить нас до усвідомлення необхідності позбуватися зла і плекати добро. Ось чому я думаю, що проявляється як найкраще, так і найгірше в людей у часи сум'яття не випадково. Це дається для усвідомлення того, хто ми є і чи маємо право на життя. Тому плекаймо свої кращі риси заради нашої святої Перемоги! І нехай криза витягає на поверхню якнайбільше найкращого у кожній людині! Бо іноді людина і не усвідомлює, якою вона є, поки не опиниться у такому складному, переломному часі, яким є наша війна. У часі, коли у нас з'явилося скільки героїв. Серед них і наш земляк, журналіст, антрополог, доброволець Євгеній Осієвський. Світлу пам'ять про нього, як і про багатьох інших наших захисників, маємо берегти, щоб залишатися людьми і бути на стороні світла.